

ziet hij: Een kokende zee buiten en binnen het schip. De stuurcabine half weggeslagen. De seinlampen slaan stuk. Flauwe omlijning. Da's een grondzee geweest. De luiken weg, het water woelt schuimend met donderend geraas naar beneden. We zinken. Het is uit. Onherroepelijk. Een stuk hout drijft snel voorbij. „Pak beet Jan, gauw.”

Onwillekeurig gehoorzaamt de jongen, niet in staat iets terug te zeggen. Nog hoort hij vader roepen: „Zeg tegen moeder dat ik bij God ben. Dag jongen. Dag Jan.” Dan is hij weg. Met het hout over de verschansing, die nu gelijk met het water staat. De schipper springt nog naar de cabine, hoort uit het vooronder doffe onverstaanbare

kreten, dan niets meer . . . . Zijn ge-
laat vertrekt zich smartelijk, als één
groot intens verdriet. „Bewaar onze
zielen, Barmhartig va . . . .” De zin
wordt niet voleindigd. Een laatste schok
als een stuiptrekking vaart door het
zinkende schip. Het verdwijnt onder
de brullende golven . . . . Alleen de
jongen drijft op zijn zwemvest. De be-
manning heeft geen gelegenheid meer
gehad om door de nauwe trapopening
boven te komen.

Dertien man zijn verloren. Geboren
worden, leven, sterven . . . . De weg
van alle vleesch. Opkomen, ondergaan.

De jongen wordt den volgenden dag
door de bemanning van een logger
gered.

O Tempora, o Mores!

Dogma's zijn dwaas, en het geloof bezwaart
Superieure vrouwen, slappe dichters,
Die tuk zijn op iets zonderlings, en lichters
Dan God ons heeft geboden en verklaard.

Het duurt niet lang meer, onze broeder Dier
Zal ons humaniteit en onschuld leeren.
Wij loopen toch al bijna zonder kleeren;
Gras eten wordt gezond en geeft plezier.

Zij babb'len over „vele mogelijkheden”,
Mystiek van vliegtuig en automobiel,
En 't laatste snapshot van hun leege ziel
Juist toen een eed'le geest kwam binnentreden.

't Kampvuur gevoed met hout van her en der
Vlamt als symbool der wereldziel naar boven.
Zij zijn gelooviger dan die gelooven
En hun vroomheid is hard en kwellender.

Zij kozen zich een heiland naar hun aard,
Jong en verward en knap in engelsch vloeken.
God schatte hen, meer is hun hart niet waard . . . .
Maar Hij komt Zelf tot zielen die Hem zoeken.

WILLEM DE MÉRODE